

ภาษากับภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงในนวนิยายครอบครัวไทย : การศึกษากลวิธีทางอรรถศาสตร์¹

รสริน ดิษฐบรรจง² สิริวรรณ นันทจันทูล³
และประเทือง ทิรินทร์⁴

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการใช้ภาษาในการนำเสนอภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ปรากฏในนวนิยายครอบครัวไทยของนักเขียนนวนิยายยอดนิยม 5 คนที่ได้รับรางวัลศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์และได้รับรางวัลจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ ได้แก่ กฤษณา อโศกสิน ศรีฟ้า ลดาวัลย์ ว.วินิจัญกุล ทมยันตีและปิยะพร ศักดิ์เกษม จำนวน 37 เรื่อง ผลการวิจัยพบกลวิธีทางภาษา คือ กลวิธีทางอรรถศาสตร์ ได้แก่ (1) คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกผู้หญิงด้วยถ้อยคำที่รุนแรง (2) คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อผู้หญิง คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกผู้หญิงด้วยถ้อยคำที่รุนแรงที่ปรากฏในนวนิยายครอบครัวไทย ปรากฏในผู้สูงอายุ ผู้ใหญ่ และเด็ก ปรากฏการใช้คำนำหน้าและตามด้วยส่วนประกอบต่างๆ ปรากฏคำเรียก “อี” มากที่สุด รองลงมา คือ “นั่ง” “ยาย” และ “ไอ้” ลักษณะของถ้อยคำที่ปรากฏแสดงให้เห็นถึงการว่ากล่าว การเหยียบย่ำเพศหญิง คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ปรากฏในนวนิยายครอบครัวไทย ปรากฏ 2 ลักษณะ คือ (1) คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกาย

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิตเรื่อง “ภาพสะท้อนความรุนแรงในครอบครัวที่ปรากฏในนวนิยายครอบครัวไทย” ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

² นิสิตปริญญาเอก ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

³ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รองศาสตราจารย์ ดร. ประจําภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

⁴ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม รองศาสตราจารย์ ดร. ประจําภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

และ (2) คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจ โดยปรากฏคำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงทางจิตใจมากกว่าร่างกาย คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจ ปรากฏทั้งผู้สูงอายุ ผู้ใหญ่ และเด็ก ความรุนแรงต่อจิตใจที่พบ ปรากฏทั้งกลวิธีทางวจนภาษา และอวจนภาษา กลวิธีทางวจนภาษากล่าวถึงการใช้ถ้อยคำว่ากล่าว ตำหนอ การดูถูกเหยียดหยาม การไม่ให้เกียรติ การเหยียบย่ำสถานะภาพของผู้หญิง ส่วนกลวิธีทางอวจนภาษาที่พบ คือ การใช้แววตา น้ำเสียงที่แสดงความเกลียดชัง ไม่พอใจ และการแสดงออกทางกาย ส่วนคำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกาย กล่าวถึงการทำร้ายร่างกายตามส่วนต่าง ๆ รวมถึงการบังคับข่มขู่ว่าจะกระทำ และปรากฏการกระทำความรุนแรงทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย นั่นคือ การถูกข่มขืน

คำสำคัญ : 1. ภาษากับภาพตัวแทน. 2. ความรุนแรงต่อผู้หญิง. 3. นวนิยายครอบครัวไทย.
4. กลวิธีทางอรรถศาสตร์.

Language and Representation of Violence against Women in Thai Family Novels: A Study of Semantic Strategies⁵

Rodsarin Dittabanjong⁶ Siriwan Nantachantoon⁷
and Pratuang Dinnaratna⁸

Abstract

This paper aims to explore the language strategies employed in the representation of violence against women in 37 Thai family novels written by five popular novelists who have received the National Artist Award (Literature) and have been awarded by the National Book Development Committee: Krisana Asoksin, Srifa Ladawan, V. Vinichaikul, Tamayanti and Piyaporn Sakkasem. The findings reveal that the semantic strategies adopted are (1) harsh expressions used to address women and (2) expressions manifesting violence against women. Harsh expressions include modifying units to address the elderly, adult women, and girls. The modifying units which appear most frequently in Thai family novels are “Ee”, “Nung”, “Yai”, and “Ai”, respectively. These expressions manifest criticism or insult to women. Moreover, harsh expressions used to address women in Thai family novels can be divided into two categories: (1) expressions manifesting physical violence, and (2) expressions manifesting psychological violence. The expressions manifesting psychological violence have been found more than those

⁵ This article is a part of Doctor of Philosophy dissertation entitled “The Reflection of Domestic Violence on Thai Family Novels”, Department of Thai Language, Faculty of Humanities, Kasetsart University.

⁶ Doctor of Philosophy Candidate, Department of Thai Language, Faculty of Humanities, Kasetsart University, and Lecturer, Department of Thai for Foreigner, Faculty of Humanities and Social Sciences, Dhonburi Rajabhat University.

⁷ Thesis Advisor, Associate Professor, Ph.D, Department of Thai Language, Faculty of Humanities, Kasetsart University.

⁸ Thesis Co-Advisor, Associate Professor, Ph.D, Department of Thai Language, Faculty of Humanities, Kasetsart University.

which manifest the physical one. They are used to address all age groups of women. Psychological violence has been demonstrated through both verbal and nonverbal strategies. The verbal strategies refer to verbal abuse, insult, disrespect, denigrating the status of women while the nonverbal strategies include eye expression, hateful tone of voice, and gesture. In addition, the expressions which manifest physical violence found refer to physical assaults, threat of physical assaults, and sexual assault in the form of rape.

Keywords: 1. Language representation. 2. Violence against women. 3. Thai family novels. 4. Semantic strategies.

บทนำ

ความรุนแรง คือพฤติกรรมและการกระทำใดๆ ที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ทั้งร่างกาย จิตใจ ทางเพศ โดยการบังคับขู่เข็ญ ทำร้าย ทบตี เตะตอยตลอดจนคุกคาม จำกัดและกีดกันสิทธิเสรีภาพทั้งในที่สาธารณะและในการดำเนินชีวิตส่วนตัว ซึ่งเป็นผล หรืออาจจะเป็นผลให้เกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจแก่ผู้ถูกกระทำ (Intarajit and Karinchai, 1999: 3) ความรุนแรงในครอบครัวเป็นปัญหาสำคัญในสังคมที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและยาวนาน ซึ่งคนในสังคมมักมองข้ามเพราะคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว Thai Health Promotion Foundation (2013) กล่าวว่า สาเหตุ รากเหง้า และวงจรการเกิดความรุนแรงในครอบครัว มาจากโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม การเลือกปฏิบัติ ความไม่เท่าเทียมกันในครอบครัว โดยเฉพาะสามี-ภรรยา ที่ฝั่งรากลึกมานาน เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความรุนแรงในครอบครัว อีกทั้งยังถ่ายทอดและเลียนแบบจากรุ่นสู่รุ่น เมื่อเริ่มใช้ความรุนแรงแล้วไม่ได้รับการแก้ไขหรือยุติ ก็มีแนวโน้มกระทำความรุนแรงซ้ำและมีระดับความรุนแรงเพิ่มขึ้นโดยไม่รู้ตัว ซึ่งความรุนแรงอยู่รอบตัวเรา ค่อยๆ สั่งสม โดยไม่สามารถหาทางออก หรือไม่รู้ว่าจะเกิดจากอะไร หรือจะแก้ไขได้อย่างไร จนกระทั่ง ความรุนแรงระเบิดออกมา จนนำไปสู่ ความสูญเสีย จากเหตุผลข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความรุนแรงในครอบครัวเกิดขึ้น จากหลายสาเหตุ ล้วนแล้วแต่ส่งผลให้เกิดปัญหาความรุนแรงในครอบครัว

ปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิงที่เกิดขึ้นในครอบครัวไทยเป็นปัญหาใหญ่ที่ฝังรากลึก ในสังคมไทยมาอย่างยาวนานและนับวันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น สะท้อนให้เห็น ผ่านสถิติขององค์การด้านสตรีต่างๆ ซึ่งแสดงให้เห็นตัวเลขที่ผู้หญิงถูกทำร้าย รวมถึงเหตุการณ์ความรุนแรงที่มีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปี ข้อมูลจากกรมสุขภาพจิตระบุว่า ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมาสถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง พบเหยื่อผู้หญิงถูกระทำความรุนแรงเข้ารับการรักษาที่ศูนย์พึ่งได้ของกระทรวง สาธารณสุขกว่า 2.7 หมื่นคน (Ramathibodi Hospital, Teen Clinic, 2013) จากสถิติข้างต้น ทำให้เห็นว่าความรุนแรงต่อผู้หญิงในสังคมไทยทวีความรุนแรงขึ้นเป็นลำดับและเป็นปัญหาใหญ่ที่คนในสังคมไม่ควรเพิกเฉย การนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรงต่อผู้หญิงปรากฏมากในสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในข่าวอาชญากรรมที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ การแพร่ภาพทางโทรทัศน์ แต่อีกสื่อหนึ่งที่พบการนำเสนอความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ถึงแม้ไม่ได้ทำเสนออย่างทันที่เฉกเช่นเดียวกับหนังสือพิมพ์ แต่ก็ได้รับการผลิตซ้ำ ในสังคมไทยมาอย่างยาวนาน นั่นคือ การนำเสนอความรุนแรงผ่านนวนิยาย

Ruenruthai Sajjapant (1983: 2) ได้กล่าวถึงนวนิยายว่า “นวนิยายเป็นเรื่องที่สะท้อนวิถีชีวิตและสังคมปัจจุบัน เป็นเสมือนกระจกเงาบานใหญ่ที่สะท้อนให้รู้จักชีวิต

รู้จักสังคม รู้จักมนุษย์ ให้แง่คิดและคลายปัญหา” นวนิยายเป็นวรรณกรรมที่เข้าถึงประชาชนส่วนใหญ่ของสังคมได้ทุกชนชั้น และนำเสนอความเป็นไปของสังคมทุกแง่มุมทำหน้าที่ตอกย้ำและผลิตซ้ำเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม รวมทั้งในเรื่องของความรุนแรงด้วย

นวนิยายชีวิตครอบครัวเป็นนวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวถึงเรื่องราวชีวิตครอบครัวเป็นหลักใหญ่ Wanida Bamrungthai (2000: 92) ได้ให้นิยาม นวนิยายแนวชีวิตครอบครัวว่าหมายถึง “นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสภาพหรือปัญหาอันสืบเนื่องหรือเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัว นวนิยายแนวชีวิตครอบครัวแม้เสนอภาพชีวิตในวงแคบๆ แต่ก็อาจเสนอสาระบางประการที่น่าสนใจเกี่ยวกับตัวตนของมนุษย์หรือสังคมโลก” นอกจากนั้น Sirinya Jomtes (2006: 1) ยังได้กล่าวถึงนวนิยายชีวิตครอบครัวว่า นวนิยายแนวชีวิตครอบครัวถือเป็นส่วนหนึ่งของนวนิยายสะท้อนสังคมที่หยิบยกเนื้อหาตามสภาพสังคมมาเสนอ นับว่ามีปัจจัยทางวิถีสังคมเป็นส่วนสำคัญ และการที่ผู้ประพันธ์เลือกเนื้อหาของชีวิตครอบครัวในลักษณะต่างๆ มาเขียนก็ทำให้เราเห็นโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์ที่เชื่อมโยงกับสถานการณ์ของสังคมด้วย จะเห็นได้ว่า “นวนิยาย” เป็นสื่อกลางสำคัญในการนำเสนอเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ผู้เขียนมักนำเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาเรียบเรียงผ่านแง่มุมต่างๆ ของตัวละครเพื่อสะท้อนให้เห็นความเป็นไปของสังคม โดยเฉพาะเรื่องราวเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว จึงอาจกล่าวได้ว่านวนิยายได้นำเสนอแง่มุมด้านความรุนแรงในครอบครัวและตอกย้ำให้ภาพเหล่านั้นมีความโดดเด่นและกลายเป็นภาพตัวแทน (representation)

ภาพตัวแทน (representation) จึงเป็นการจำลองภาพของสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดจากการประกอบสร้างผ่านภาษา ไม่ได้สะท้อนความจริงของเหตุการณ์แต่เกิดจากการเลือกนำเสนอ หากภาพใดได้รับการผลิตซ้ำอย่างต่อเนื่องก็จะมีลักษณะแจ่มชัดและโดดเด่นมากกว่าภาพอื่นๆ เป็นการนำเสนอความจริงเพียงบางแง่มุมและทำให้เห็นว่าคนในสังคมอย่างน้อยกลุ่มหนึ่งคิดเห็นหรือให้ค่าสิ่งต่าง ๆ อย่างไร (Hall, 1997; Kaewthep, 2002; Charoenporn, 2006)

ดังตัวอย่างความรุนแรงทางร่างกายที่ปรากฏในผู้หญิงจากนวนิยายเรื่อง เรือมนุษย์ ของ กฤษณา อโศกสิน “วีระกระซอกคอเสื้อชุดาติดมือเข้ามา และตบหน้าหล่อนสุดแรงเกิด ให้สาสมกับความแค้น ชุดาไม่คิดว่าเขาจะตบแทนหล่อนด้วยวิธีที่ร้ายอย่างง่าย ๆ เช่นนั้น จึงทำให้หล่อนเซถลาไปนั่งจมอยู่ในกองหญ้าข้างถนนซีเมนต์” (Krisana Asoksin, n.d: 14)

“ มธุรสก็ปราดเข้ากระซอกแขนลูกสาวคนโตออกมาด้วยท่าทางสันเทา เป็นเจ้าเข้าตามติดด้วยเสียงฉาด ๆ ไม่รู้จักก็ตอกก็ตี พิมพ์สร้องพลางยกมือปิดป้อง แต่ก็หาอาจต้านแรงเมามันของมารดาไว้ได้ไม่ จนตัวหล่อนล้มลงไปกลิ้งสองทอดสามทอด

อยู่กับพื้นห้อง” (Krisana Asoksin, n.d: 39) จากตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงการกระทำ ความรุนแรงทางร่างกายที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว โดยบุคคลที่มีความสัมพันธ์กัน

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาในการนำเสนอ ภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงในนวนิยายครอบครัวไทยของนักเขียนนวนิยายยอดนิยม 5 คนที่ได้รับรางวัลศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์และได้รับรางวัลจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ ได้แก่ กฤษณา อโศกสิน ศรีฟ้า ลดาวัลย์ ว.วินิจฉัยกุล ทมยันตีและปิยะพร ศักดิ์เกษม จำนวน 37 เรื่อง ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่า นวนิยายครอบครัวที่มีจุดมุ่งหมายหลักในการสร้างความบันเทิงแก่ผู้อ่าน (Nakornthap, 1976: 182) เหตุใดจึงนำเสนอเรื่องราวที่สะท้อนภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงเป็นปริมาณมาก ผู้วิจัยเห็นว่ากลวิธีทางภาษา เป็นกลวิธีหนึ่งที่ใช้นำเสนอภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงได้อย่างชัดเจน จึงสนใจศึกษากลวิธีทางภาษาในนวนิยายครอบครัวไทย เพื่อวิเคราะห์ว่าภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ปรากฏในนวนิยายชีวิตครอบครัวมีการนำเสนอด้วยรูปภาษาอย่างไร ผู้วิจัยเชื่อว่าการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาในนวนิยายครอบครัวไทยโดยใช้แนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ จะสื่อให้เห็นถึงภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงในครอบครัวที่ปรากฏในสังคมไทยได้อย่างชัดเจน

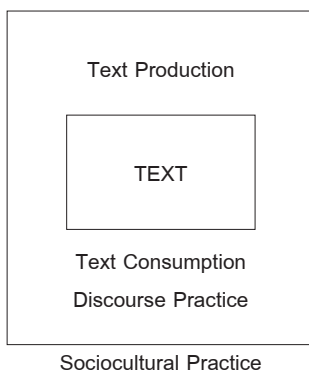
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาในการนำเสนอภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษากลวิธีทางภาษาในการนำเสนอภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่านวนิยายชีวิตครอบครัว เป็นสื่อกลางสำคัญที่นำเสนอเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว รวมทั้งเรื่องของความรุนแรง ทำหน้าที่ตอกย้ำและผลิตซ้ำความคิดและความเชื่อดังกล่าวจนมีผลต่อการรับรู้ของคนในสังคม ประชากรในงานวิจัยนี้คือ นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัวจากผลงานของนักเขียนนวนิยายของไทย กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้คือ นวนิยายที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวจากผลงานของนักเขียนนวนิยายยอดนิยม 5 คน ที่ได้รับรางวัลศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์และได้รับรางวัลจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ ได้แก่ กฤษณา อโศกสิน, ศรีฟ้า ลดาวัลย์, ว.วินิจฉัยกุล, ทมยันตี และปิยะพร ศักดิ์เกษม โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายเลือกนวนิยายมาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10% ของข้อมูล ผลงานของ กฤษณา อโศกสิน

จำนวน 13 เรื่อง ผลงานของ ศรีฟ้า ลดาวัลย์ จำนวน 7 เรื่อง ผลงานของ ว.วินิจฉัยกุล จำนวน 7 เรื่อง ผลงานของทมยันตี จำนวน 7 เรื่องและผลงานของ ปิยะพร ตักดีโกษม จำนวน 3 เรื่องระยะเวลาในการเก็บข้อมูล เก็บข้อมูลตั้งแต่ พ.ศ. 2513 – 2556 เหตุเพราะในปี พ.ศ. 2513 นักสังคมวิทยาเริ่มหันมาสนใจความรุนแรงในครอบครัว ในระดับที่กว้างขึ้น และจากผลการศึกษาก็ได้สร้างข้อค้นพบใหม่ว่า ความรุนแรงระหว่างสมาชิกในครอบครัวเกิดขึ้นมากกว่าความรุนแรงที่ได้รับจากบุคคลภายนอกครอบครัว (Sriprasert, 2005) เมื่อได้ข้อมูลนวนิยายทั้ง 37 เรื่องมาแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับมาวิเคราะห์ โดยแยกข้อมูลความรุนแรงที่ผู้หญิงเป็นผู้ถูกกระทำออกเป็นความรุนแรงที่ผู้สูงอายุเป็นผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงที่ผู้ใหญ่เป็นผู้ถูกกระทำ และความรุนแรงที่เด็กเป็นผู้ถูกกระทำ โดยพิจารณา เด็ก หมายถึง บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะโดยการสมรส ผู้ใหญ่ คือ บุคคลที่มีอายุมากกว่า 20 ปีขึ้นไปแต่ไม่เกิน 60 ปี ผู้สูงอายุ คือ บุคคลที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไปการวิเคราะห์นวนิยายที่นำเสนอความรุนแรงต่อผู้หญิงในครอบครัวภายใต้กรอบการวิเคราะห์วาทกรรมเชิงวิพากษ์ของแฟร์คลาฟ (Fairclough, 1990) เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงในครอบครัวที่แฝงอยู่ในตัวบท แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ การวิเคราะห์ภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม การวิเคราะห์ตัวบท การศึกษาภาคปฏิบัติการทางสังคมวัฒนธรรม ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 กรอบการวิเคราะห์วาทกรรมของแฟร์คลาฟ (Fairclough, 1990)

ในงานวิจัยนี้มุ่งเน้นเรื่องการวิเคราะห์ตัวบทเพื่อศึกษารูปภาษาที่นำเสนอความรุนแรงต่อผู้หญิงในครอบครัวไทย วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยอ่านวิเคราะห์นวนิยายทั้ง 37 เรื่องตามประเด็นที่ได้กำหนดไว้ แล้วจึงวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาในการนำเสนอภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย ผู้วิจัยแสดงคำร้อยละ

และนำเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ ใช้รูปแบบการอธิบายประกอบตัวอย่าง จากการศึกษาพบกลวิธีทางภาษาที่นำเสนอความรุนแรงในครอบครัว 2 กลวิธีหลัก คือ กลวิธีทางอรรถศาสตร์และกลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ แต่ในบทความวิจัยนี้ได้นำเสนอเฉพาะกลวิธีทางอรรถศาสตร์

ผลการวิจัย

จากการศึกษากลวิธีทางภาษาที่นำเสนอความรุนแรงต่อผู้หญิงในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย พบกลวิธีทางภาษา 2 กลวิธี คือ กลวิธีทางอรรถศาสตร์และกลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรงต่อผู้หญิงในครอบครัวไทย ในบทความวิจัยนี้ได้นำเสนอเฉพาะกลวิธีทางอรรถศาสตร์ ที่แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาที่แสดงความรุนแรงต่อผู้หญิงในครอบครัว กลวิธีทางอรรถศาสตร์ คือ การศึกษาเรื่องความหมายในภาษา เป็นการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษาและสิ่งที่มีอยู่อย่างแท้จริงในโลกนี้ การวิเคราะห์ทางอรรถศาสตร์ เป็นการพยายามที่จะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างการอธิบายด้วยคำพูดกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในโลกให้ใกล้เคียงมากที่สุด โดยไม่ต้องกังวลว่าใครเป็นผู้อธิบาย (Deepadung, 2009: 3) กลวิธีทางอรรถศาสตร์ที่พบประกอบด้วย (1) คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกผู้หญิงด้วยถ้อยคำที่รุนแรง (2) คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อผู้หญิง รายละเอียดดังนี้

1. คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกผู้หญิงด้วยถ้อยคำที่รุนแรง

จากการศึกษานวนิยายชีวิตครอบครัวไทย พบการใช้คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกผู้หญิงด้วยถ้อยคำที่รุนแรง ปรากฏในผู้สูงอายุ จำนวน 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.01 ผู้ใหญ่ จำนวน 179 คำ คิดเป็นร้อยละ 76.82 และเด็ก จำนวน 47 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.17 ปรากฏคำเรียกแบบโครงสร้างคำประสม 3 แบบ คือ โครงสร้างคำประสมสองส่วน สามส่วนและสี่ส่วน ประกอบด้วยคำนำหน้าและคำประกอบ คำประกอบ หมายถึง คำที่นำมาประสมกับคำนำหน้า “อี,นั่ง,ยาย, ไอ้” และทำให้เกิดความหมายที่แสดงความรุนแรง คำนำหน้าที่ปรากฏ ได้แก่ คำว่า อี จำนวน 122 คำคิดเป็นร้อยละ 52.36 นั่ง จำนวน 71 คำคิดเป็นร้อยละ 30.47 ยาย จำนวน 26 คำคิดเป็นร้อยละ 11.16 ไอ้ จำนวน 14 คำคิดเป็นร้อยละ 6.01 คำว่า นั่ง และ ยาย เป็นคำที่ไม่ได้แสดงความรุนแรง แต่เมื่อประกอบเข้ามาบริบทแวดล้อมได้สื่อถึงความรุนแรงต่อผู้หญิงอย่างเห็นได้ชัด

1.1 คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกผู้สูงอายุด้วยถ้อยคำที่รุนแรง

คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกผู้สูงอายุด้วยถ้อยคำที่รุนแรงพบโครงสร้างคำประสมจำนวน 3 รูปแบบ จำนวน 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.01 ได้แก่ โครงสร้างคำประสมสองส่วน สามส่วนและสี่ส่วน โดยปรากฏคำนำหน้า 3 คำ คือ นั่ง(นาง) อี ยาย โครงสร้าง

คำประสมสองส่วน มี 5 คำ ได้แก่ คำนำหน้า + ความเปรียบ: นิ่งแม่มด, คำนำหน้า (2 คำ) + คำเรียกชื่อ: อีนั่งยวง, คำนำหน้า + คำบอกอายุ : ยายแก่, คำนำหน้า + คำบอกเครือญาติ: ยายซิ้ม, คำนำหน้า + คำบอกพฤติกรรม: ยายตัวร้าย โครงสร้างคำประสมสามส่วน มี 1 คำ ได้แก่ คำนำหน้า + คำบอกอายุ + คำบอกลักษณะ: อีแก่หนึ่งเหนียว โครงสร้างคำประสมสี่ส่วน มี 1 คำ ได้แก่ คำนำหน้า + คำบอกเครือญาติ + คำบอกอายุ + คำบ่งชี้: ยายซิ้มแก่นั่น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1 “แม่รู้ว่าคุณยายไม่มีความสุขหรอกจะ อยู่กับอีนั่งยวง ยิงซ้ำร้าย ยายคนนี้มีนปากร้าย บางทีมันก็ข่มขู่คุณยายเหมือนเด็ก ๆ แม่ว่า คุณยายมาอยู่กับหนึ่ง ท่านจะต้องมีความสุขมาก เรื่องเงินทองก็ไม่ต้องห่วง แม่จะส่งให้เอง แล้วแม่จะได้ไปหาบ่อย ๆ ด้วย อยู่เชียงใหม่ คุณยายมีทั้งลูกทั้งหลาน ท่านชอบอ่อนกว่าอยู่ตัวคนเดียวนะจ๊ะ” (V. Vinitchaikul, 1989: 99)

ตัวอย่างจากเรื่อง “เส้นไหมสีเงิน” กล่าวถึงตอนที่จิงกลนี้เรียก “ยวง” หญิงสูงอายุที่คอยดูแลแม่ของตัวด้วยคำเรียกที่แสดงการดูถูกเหยียดหยาม โดยปรากฏ คำเรียก “อี” ซึ่งเป็นคำใช้ประกอบหน้าชื่อผู้หญิงเพื่อแสดงความดูหมิ่นเหยียดหยาม (Royal Institution, 2013: 1417) ประกอบกับ คำว่า “นึ่ง” ซึ่งกร่อนเสียงมาจากคำว่า “นาง” ซึ่งเป็นคำเรียกหรือคำนำหน้าชื่อหญิงที่มีพฤติกรรมไม่ดีหรือน่ารังเกียจ (Royal Institution, 2013: 619) นำหน้าชื่อตัวละครสูงอายุ

1.2 คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกผู้ใหญ่ด้วยถ้อยคำที่รุนแรง

คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกผู้ใหญ่ด้วยถ้อยคำที่รุนแรง พบโครงสร้าง คำประสมจำนวน 3 รูปแบบ จำนวน 179 คำ คิดเป็นร้อยละ 76.82 ได้แก่ โครงสร้างคำประสมสองส่วน สามส่วนและสี่ส่วน โดยปรากฏคำนำหน้า 4 คำ คือ อี นิ่ง ยาย ไ้อ้

โครงสร้างคำประสมสองส่วน มี 148 คำ ดังตัวอย่าง คำนำหน้า + คำเรียกชื่อ: นิ่งปัทมา, อีจุก, ยายราศี, คำนำหน้า + คำบ่งชี้: นิ่งนั่น, อีนี่, คำนำหน้า + คำบอกสถานภาพ: นิ่งเมียน้อย, คำนำหน้า + คำบอกเครือญาติ: นิ่งลูกสะใภ้, คำนำหน้า + คำบอกพฤติกรรม: นิ่งหน้าม้า, คำนำหน้า + คำบอกอาชีพ: นิ่งเลขานุการ, คำนำหน้า + คำด่า: อีกาลิ, อีกะหรี, คำนำหน้า + คำบอกลักษณะทางกายภาพ: ยายขี้โรค

โครงสร้างคำประสมสามส่วน มี 29 คำ ดังตัวอย่าง คำนำหน้า + คำเรียกชื่อ + คำด่า: นิ่งแม่นับ้า, คำนำหน้า + คำบอกอาชีพ + คำด่า: นิ่งเลขานุการหน้าด่าน, คำนำหน้า + คำบอกความสัมพันธ์ + คำบอกพฤติกรรม: นิ่งเพื่อนทรยศ, คำนำหน้า + คำเรียกชื่อ + คำบอกพฤติกรรม: ยายเฟื่องปากม้า, คำนำหน้า + คำบอกสถานภาพ + ความเปรียบ: ยายคุณหญิงตกระบ้อง, คำนำหน้า + คำบอกเพศ + คำด่า: อีผู้หญิงชาติ

ซ้ำ, คำนำหน้า + คำบอกอายุ + คำบ่งชี้: ไอ้เด็กนั่น, อีเด็กคนนี่, อีแก่นี้

โครงสร้างคำประสมสี่ส่วน มี 2 คำ ได้แก่ คำนำหน้า + คำบอกอายุ + คำบอกพฤติกรรม + คำบ่งชี้: ไอ้เด็กตัวร้ายคนนั่น, คำนำหน้า (2 คำ) + คำบอกเครือญาติ + คำบอกพฤติกรรม + คำบ่งชี้: อีนังลูกรานคนนั่น

ตัวอย่างที่ 2 “พี่จะสาปแช่งไม่ให้มันได้รับความสุขด้วยกันเลยตลอดชาตินี้ นังทานตะวัน นังเพื่อนทรยศ! ถ้ามันรู้ว่ามันรักคุณธนาอยู่ มันมาเป็นสื่อให้กับคุณธนาทำไมอยากรู้สัก ที่จริงมันจะเอาใจคุณธนาเท่านั้นเอง เพราะคุณธนาเธอรักพี่ มันยั่ววนคุณธนาแต่แรกไม่สำเร็จก็เลยเอาใจไว้ก่อน พอได้โอกาสที่เราจะหองระแหงกัน มันก็เลยโผล่เข้าแย่งคุณธนาไปอย่างหน้าด้านที่สุด... พี่ไม่โทษคุณธนาดอกพี่โทษนังทานตะวันคนเดียวเท่านั้น ถ้าผู้หญิงไม่ให้ทำผู้ชายที่ไหนเขาจะกล้า?” (Pakdeepumin, 2009: 330)

ตัวอย่างจากเรื่อง *ขมั้นกับปูน* ปรากฏคำเรียกที่ปัทมาใช้เรียกเพื่อนคือ ทานตะวัน ด้วยถ้อยคำที่รุนแรง โดยปรากฏการใช้คำว่า “นัง” ตามด้วยชื่อของตัวละคร และคำว่า “นัง” ตามด้วยความสัมพันธ์กับผู้พูด และพฤติกรรม คือ การทรยศ หมายถึง “คิดร้ายต่อผู้มีอุปการะ” (Royal Institution, 2013: 541)

1.3 คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกเด็กด้วยถ้อยคำที่รุนแรง

คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกเด็กด้วยถ้อยคำที่รุนแรง พบโครงสร้างคำประสมจำนวน 3 รูปแบบ จำนวน 47 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.17 ได้แก่ โครงสร้างคำประสมสองส่วน สามส่วนและสี่ส่วน โดยปรากฏคำนำหน้า 4 คำ คือ อี นัง ยาย ไอ้ โครงสร้างคำประสมสองส่วน มี 35 คำ ดังตัวอย่าง คำนำหน้า + คำเรียกชื่อ : นังเดือน, อีปุก, คำนำหน้า + คำบ่งชี้: นังนี้, อีนี, คำนำหน้า + คำบอกสถานภาพ: อีชีซ้ำ, คำนำหน้า + คำดำ: ไอ้ไพร่สณโครงสร้างคำประสมสามส่วน มี 11 คำ ดังตัวอย่าง คำนำหน้า + คำบอกพฤติกรรม + คำบอกลักษณะ: นังผู้ร้ายใจแข็ง, คำนำหน้า + คำบอกอายุ + คำบ่งชี้: อีเด็กคนนี่,

อีเด็กนั่น, คำนำหน้า + คำบอกอายุ + คำบอกพฤติกรรม: อีเด็กชี่เกียด, อีเด็กอวดดี, คำนำหน้า + คำบอกอายุ + คำบอกสถานภาพ: อีเด็กคนใช้, คำนำหน้า + คำบอกเครือญาติ + คำบ่งชี้: อีลูกคนนี่, คำนำหน้า + คำบอกเครือญาติ + คำบอกพฤติกรรม: อีลูกไม่รักดี, คำนำหน้า + คำเรียกชื่อ + คำบอกพฤติกรรม: ยายอรณีจอมแก่น โครงสร้างคำประสมสี่ส่วนมี 1 คำ ดังตัวอย่าง คำนำหน้า + คำบอกอายุ + คำดำ + คำบ่งชี้: นังเด็กเวรนั่น

ตัวอย่างที่ 3 “คุณไปไหนมานะ” หล่อนตั้งกระทู้ เพราะไม่เคยเห็นสามีออกจากบ้านไปไหนมาไหนในยามวิกาล“ออกไปขับรถกินลมเล่น” เขาตอบสั้นๆ ทำท่าจะหลีกหล่อนเข้าไปในห้อง แต่หล่อนดึงแขนเขาไว้ “คืนนี้ฉันนอนไม่หลับก็เพราะอีลูกไม่รักคืนนั้นแหละ” ท่าทางของหล่อนเต็มไปด้วยความหงุดหงิด คุณก็คงตกที่นั่งเดียวกันใช่ไหม” “เปล่า...ฉันเฉย ๆ” เขาตอบ “งั้นก็ดีเหมือนกันให้มันรู้แล้วรื้อรถไปว่าไม่เอาเรื่องจะได้เลิกสนใจ ไอ้เรารีเห็น ว่า ถึงยังงี้ ๆ มันก็ได้ชื่อว่าเป็นลูก ไอ้จะไม่ดูคำดูดีเสียเลย ชาวบ้านเขาจะว่าได้” (Krisana Asoksin, n.d.: 64)

ตัวอย่างจากเรื่อง เรือมณูษย์ ปรากฏการใช้คำเรียกตัวละครเด็ก ซึ่งเป็นบุตรสาวของผู้เรียก กล่าวคือ มธุรส ผู้เป็นแม่เรียกพิมพ์สลูกสาวด้วยถ้อยคำที่รุนแรง กล่าวคือ ปรากฏคำเรียก “อี” ที่เป็นคำที่ใช้ประกอบหน้าเพื่อแสดงความดูหมิ่นเหยียดหยาม (Royal Institution, 2013: 1417) ตามด้วยคำบอกเคื้อญาติ คือ “ลูก” และพฤติกรรม “ไม่รักดี” เพราะพิมพ์สมีพฤติกรรมเหลวแหลก พลัดพลั้งตั้งครภักตั้งแต่อายุเพียง 17 ปี

2. คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อผู้หญิง

จากการศึกษานวนิยายครอบครัวไทยทั้ง 37 เรื่อง พบคำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อผู้หญิงในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย 2 ลักษณะ คือ คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกาย จำนวน 105 คำคิดเป็นร้อยละ 14.25 และคำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจ จำนวน 632 คำคิดเป็นร้อยละ 85.75 โดยคำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจปรากฏมากกว่าความรุนแรงต่อร่างกาย รายละเอียดดังนี้

2.1 คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกาย

คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกายที่ปรากฏในผู้หญิง ปรากฏในผู้สูงอายุจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.81 ปรากฏในผู้ใหญ่ จำนวน 88 คำ คิดเป็นร้อยละ 83.81 และปรากฏในเด็ก จำนวน 13 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.38

2.1.1 คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกายที่ปรากฏในผู้สูงอายุ

คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกายที่ปรากฏในผู้สูงอายุ พบจำนวน 4 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.81 ปรากฏการใช้คำหรือกลุ่มคำที่กล่าวถึงการทำร้ายร่างกายตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 4 “ขณะที่เดินไปเรื่อย ๆ อย่างทอดอารมณ์นั้น... เธอหาไม่รู้เลยว่า เบื้องหลังสุ่มทุ่มพุ่มพฤษอันปกติแล้ว คือ สิ่งซุบซอมดวงใจให้อึมอึมแจ่มใสเป็นประจำนั้น มีร่างคนสองคนหมอบคอยที่อยู่เงียบ ๆ

เมื่อคุณมัลลิกาเดินมาถึง....ร่างทั้งสองก็กระโจนออกมาพร้อมกัน คนหนึ่งตรงเข้าชกเธอโดยแรง ไตหน้าอก ทำให้เธอจุกกะทันหัน ไม่มีแม้เสียงร้องสักแอะเดียว แล้วมันก็ฉวยโอกาสตอนเธอเซ ถลาล้มจมลงไปในพื้นที่จันทันจนลากเธอออกมา เอาผ้าที่เตรียมไว้นั้น ผูกปากมัดมือนัดเท้า ครั้นแล้วก็ผลักเธอจนนอนกลิ้งอยู่บนพื้นหญ้าหลังตอไม้ ต่อมา มันทั้งคู่จึงลอยหายไปจนถึงประตูตึกด้านหน้า ซึ่งเปิดแง้มไว้โดยราบรินย่องขึ้นไปชั้นบน” (Krisana Asoksin, 1985: 551)

ตัวอย่างจากเรื่อง *กิ่งมัลลิกา* แสดงให้เห็นการกระทำ ความรุนแรงต่อร่างกายที่ปรากฏในผู้สูงอายุหญิง โดยผู้กระทำคือคนร้ายที่ลอบเข้ามาในบ้านของมัลลิกา แสดงการกระทำ ความรุนแรง คือ การชกอย่างแรงบริเวณใต้หน้าอก ลากออกมา เอาผ้าผูกปาก มัดมือและเท้า

2.1.2 คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกายที่ปรากฏในผู้ใหญ่

คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกายที่ปรากฏในผู้ใหญ่ พบจำนวน 88 คำ คิดเป็นร้อยละ 83.81 ปรากฏการใช้คำหรือกลุ่มคำที่กล่าวถึงการทำร้ายร่างกายตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย การกักขังหน่วงเหนี่ยวให้ไม่มีอิสรภาพ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 5 อีกอีตใจถัดมานานายจิมก็ลากร่างเธอลงจากรถ รัดเอวบางไว้ด้วยแขนข้างเดียว ขณะที่มืออีกมือหนึ่งพยายามไขกุญแจประตูบ้าน “เรื่อนหอลเล็กหนอยนะ จืด แต่รับรองว่าไม่มีใครมาทวนใจ” ท่ามกลางความมืด จีรณารวบรวมกำลังเป็นครั้งสุดท้ายดี้นรนจนหลุดจากวงแขน เหนือที่ไหลท่วมตัว ทำให้ร่างของเธอสิ้นราวถูกขโถมด้วยน้ำมัน หญิงสาวผวาวิ่งเปะปะไร้ทิศทาง ทั้งที่มือยังถูกมัดไพล่หลังไว้ด้วยเนกไท และมีผ้าเช็ดมืออุดอยู่เต็มปาก ทว่าเพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้นหญิงสาวก็ถูกรวบตัวไว้ได้อีกครั้ง หมัดของนายจิม กระแทกเข้าช่องท้องจนจุกตัวอ ร่วงลงกับพื้นดินชั้นที่นั่นที่ ร่างใหญ่โถมทับตึงเธอเอาไว้ทั้งตัว จีรณาได้แต่ดิ้นรน ส่งเสียงอื้ออ้ออ้ออยู่ในลำคอขณะที่อีกฝ่าย ฟันคำผรุสวาท “อี...ฤทธิ์มากหนักนะมึง จะให้นอนบนเตียงสบายๆ ก็ทำดีดีดิน.. แม่่งบนดินนี้แหละวะ” (Sakkasem, 2002: 147-149)

ตัวอย่างจากเรื่อง *ลับแลลายเมฆ* ของปิยะพร ศักดิ์เกษม แสดงให้เห็นการกระทำ ความรุนแรงต่อร่างกายที่ปรากฏในผู้ใหญ่ กล่าวคือ จีรณาถูกจิม เพื่อนชายในกลุ่มจะทำร้ายและข่มขืนจีรณาด้วยความแค้นที่จีรณาเคยทำร้ายตนมาก่อน

2.1.3 คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกายที่ปรากฏในเด็ก

คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกายที่ปรากฏในเด็ก พบจำนวน 13 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.38 ปรากฏการใช้คำหรือกลุ่มคำที่กล่าวถึง การทำร้ายร่างกายตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 6 “หล่อนเอาไม้แขวนเสื้อฟาดมาลยรายไม้ล้มเลย เด็กสาวร้องกรี๊ด ๆ เสียงดังลั่นไปทั่วบ้าน จนใครต่อใครจากตึกข้างในวิ่งกรูออกมา ชาวบ้านริมถนนเปิดหน้าต่างแอบดูสลอน “อะไรกัน...อะไรกัน” ลตามาลัยกับ เทอม มาถึงก่อนเพื่อน ตรงเข้าตึงแขนวัลลียาไว้ “ปล่อย...พี่ดา วัลจะเอาเลือด อีลูกคนนี้ออกให้ได้มันอวดดี โอหังนัก “แม่วัล” คุณมัลลิกาเฟิงมาถึง พลงยีนหายใจหอบเหนื่อย “ทำอะไร ยายเอ” (Krisana Asoksin, 1985: 382)

ตัวอย่างจากเรื่อง *กิ่งมัลลิกา* แสดงให้เห็นการกระทำ ความรุนแรงต่อร่างกายที่ปรากฏในเด็กหญิงโดยใช้ไม้แขวนเสื้อฟาดไปที่ตัวเด็กหญิง โดยผู้กระทำคือวัลลียาซึ่งเป็นแม่ของเด็กหญิงมาลยราย

2.2 คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจ

คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจที่ปรากฏในผู้หญิง ปรากฏ ในผู้สูงอายุ จำนวน 47 คำ คิดเป็นร้อยละ 7.43 ปรากฏในผู้ใหญ่ จำนวน 504 คำ คิดเป็นร้อยละ 79.75 และปรากฏในเด็ก จำนวน 81 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.82 ปรากฏ ทั้งกลวิธีทางวจนภาษาและกลวิธีทางอวจนภาษา กลวิธีทางวจนภาษาปรากฏ การใช้ถ้อยคำว่ากล่าว ต่ำทอผู้หญิง ส่วนกลวิธีทางอวจนภาษาที่ปรากฏ คือ การใช้แววตา น้ำเสียงและท่าทาง

2.2.1 กลวิธีทางวจนภาษา

กลวิธีทางวจนภาษาที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจที่ปรากฏ ในผู้หญิง แสดงให้เห็นถึงการซ้ำจากตึกถูกเหยียดหยาม ไม่ให้เกียรติ รวมถึงการกล่าวถึง พฤติกรรมที่ไม่ดีของผู้หญิง จากการศึกษาพบการใช้คำหรือกลุ่มคำว่ากล่าวผู้หญิง ดังนี้

(1) คำว่ากล่าวผู้สูงอายุ

คำว่ากล่าวผู้สูงอายุที่แสดงความรุนแรงทางจิตใจ ปรากฏ ถ้อยคำรุนแรงที่แสดงให้เห็นถึงความชรา และพฤติกรรมที่ไม่ดี ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 7 “ต้องการมาดูหน้าคนที่แกล้งยาฉั้น มาดูซิว่า แก่ ๆ ขนาดนี้แล้วทำไมไม่รู้จักศีล ไม่รู้จักธรรม เพื่อตายไปพรวงนี้จะอธิบายกับ

ยมบาลว่ายังงี้ดี” “ขอให้เรื่องหยุด แค่นี้เถอะ” “อ้อ ได้ซี คุณทำได้ เอามแม่คุณมาขอโทษย่านี่งี้ละ คนอะไรแกจนเหนียงยานแล้วยังเห่อลูกชายอยู่ได้ ลูกชายอย่างคุณ นึกว่าวิเศษนักเรอะ...” (V. Vinitchaikul, 1996: 709)

ตัวอย่างจากเรื่อง *ทวนตะวัน* ของ ว.วินิจฉัยกุล แสดงให้เห็นถึงคำว่ากล่าว ผู้สูงอายุที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจ ตอนที่หลียังพูดกับสาริตโดยกล่าวถ้อยคำว่ากล่าว เกยร โดยปรากฏคำว่า “แก” ซึ่งเป็นคำบอกอายุ “แกจนเหนียงยาน” เหนียง คือ เนื้อหรือหนังที่ห้อยอยู่บริเวณคอของสัตว์บางชนิด โดยปริยายหมายถึงเนื้อที่ห้อยอยู่ตรงลำคอใต้คางของคนแก่ จึงนำมาเปรียบเทียบแสดงให้เห็นถึงความชรา

(2) คำว่ากล่าวผู้ใหญ่

คำว่ากล่าวผู้ใหญ่ที่แสดงความรุนแรงทางจิตใจ ปรากฏ ถ้อยคำรุนแรงที่แสดงให้เห็นถึงว่าเหยียบย่ำสถานภาพของผู้หญิง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 8 “ไหงหนู” นายธวัชชัยพิงประตุร้านพิมพ์ดีด ทักฉันด้วยท่าที่ขวนยี้ “รักคนแก่ดีกว่าหรือไง” คราวนี้ให้ไหงที่สุดก็ต้องเข้าใจ ฉันหยุด ค่อย ๆ มองกราดตั้งแต่เส้นผมตัดเป็นกระเชิงราวกับรังนกกระจอก มาสู່ร่องเท้าสั้นสูงหนาเตอะตะ แล้วค่อยจากไปโดยไม่พูดว่าอะไรเลย “ยโส เอ้อ...ก็ลูกเมียเขาที่เขาทิ้งละว้า” ชาติแท้ของมนุษย์เป็นเช่นนั้น สิ่งใดที่ไม่ได้ ต้องทำลายให้ย่อยยับ “เจ็บจนตายเพราะเขาเหน็บให้เจ็บใจ” จริยอย่างที่ว่า ผู้เฒ่าเปรียบเปรย ความเจ็บลึก ๆ นั้นแนบแน่นอยู่ในหัวใจ แม่ บ่อยครั้งที่ฉัน เรียกหาคนที่ฉันไม่รู้จัก “ถ้าแม่รู้..แม่คงไม่ทิ้งหนูไซ้ใหม่” (Tamayanti, 2004: 32)

ตัวอย่างจากนวนิยายเรื่อง *อันธการ* ของทมยันตี แสดงให้เห็นถึงการว่ากล่าวผู้หญิงที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจ โดยธวัชชัย ตัวละครฝ่ายชาย ได้ว่ากล่าวอันธการ ตัวละครเอกฝ่ายหญิง เรื่องปมด้อยเรื่องสถานภาพว่าเป็นเพียง ลูกเมียเขา

(3) คำว่ากล่าวเด็ก

คำว่ากล่าวเด็กหญิงที่แสดงความรุนแรงทางจิตใจ ปรากฏ ถ้อยคำรุนแรงที่แสดงให้เห็นถึงการว่ากล่าวถึงพฤติกรรมที่ไม่ดี

ตัวอย่างที่ 9 พายุกระแทกหน้าต่างปิดตังปั้ง รังรองจึง ไสกลอนล่างบนและปิดบานลวด “กลับมาถึงก็ไม่อาบน้ำอาบท่าละ ไม่รู้ว่าจะทำตัว บุตเนาไปถึงไหน” “บุตเนาซี้ดี จะได้อไม่ต้องมีใครมายุ่งกับทราย” หล่อนกระแทกเสียง “อย่าหวังอย่างงั้นเลย ผิดหวังเปล่า ๆ” รังรองหัวเราะด้วยแววตาและ

สีหน้าแสบยล “คนอย่างเธอ...ถึงไม่มีใครมายุ่งกับเธอ เธอก็ต้องแล่นไปยุ่งกับเขา”
 “ทรายไม่ได้หมายถึงคนอื่น!” พุดพลางทำตาขุ่นเขียวเข้าไปใส่อีกฝ่ายหนึ่ง
 “ไปอาบน้ำเสียไป คนดี” รังรองพุดยิ้ม ๆ (Krisana Asoksin, 2002: 26)

ตัวอย่างจากนวนิยาย เรื่อง *รักแก้ว* ทัศน อโศกสิน แสดงให้เห็นถึงการว่ากล่าวเด็กหญิงที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจ รังรองผู้ปกครองของ ทรายได้กล่าวหาทรายว่ามีพฤติกรรมที่ไม่ดี ซบยู่เกี่ยวกับผู้ชายที่เข้ามาพัวพันกับตน

2.2.2 กลวิธีทางอวัจนภาษา

กลวิธีทางอวัจนภาษาที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจที่ปรากฏ ในผู้หญิง ปรากฏการใช้เนตรภาษา ปริภาษาและกายภาษา จากการวิเคราะห์พบว่า กลวิธีทางอวัจนภาษาปรากฏการใช้เนตรภาษามากที่สุด

(1) การใช้เนตรภาษาเพื่อแสดงความรุนแรงต่อจิตใจ

เนตรภาษา คือ อวัจนภาษาที่สื่ออารมณ์โดยใช้ดวงตา เป็นการแสดงความรุนแรงส่งผ่านการใช้สายตาที่ดูต้น สมเพช แสดงสายตารังเกียจ เป็นต้น ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 10 “ตาย ! พุดก็น้อยหมอบ ๆ เมื่อกี่นี่เอง
อย่าใจลอยซิจะ แม่คุณ...ผู้ชายสมัยนี้นะ เขาฉลาดกันมากแล้ว ขอให้รู้ไว้เสียด้วย
ถ้าเขามีฐานะ มีความรู้ มีตระกูลสักหน่อย เขาไม่มองหรือกผู้หญิงพื้น ๆ นะ”
 มธุรสบอก สายตาที่มองมายังน้องสาวของสามีนั่น แสดงความสมเพชอย่างปิดไม่มิด
 “เขาไม่รู้ว่าเอาไปทำอะไรช่วยอะไรก็ได้ จะเช็ดขูเขาในฐานะไหนก็มองไม่เห็น
ยิ่งเขาอยู่ในราชการใหญ่โตละก็เขายังไม่มอง เขาจะไปมองทำไมเสียสายตา
ก็ลูกท่านหลานเธอที่เขาใช้ไต่เต้าไปสู่ความรุ่งเรืองนะมีเลือกมถ ได้ลูกสาว
คนใหญ่คนโตมันแน่เสียยิ่งกว่าแท่งลือตเตอร์ ยิ่งไง ๆ อย่างเบา ๆ ก็ถูกรางวัลที่ 2
ได้ผู้หญิงชาวบ้านนะ เลขท้ายก็ยังไม่ถูก” (Krisana Asoksin, n.d.: 106)

จากตัวอย่างเรื่อง *เรือมนุษย์* แสดงให้เห็นถึงการใช้สายตา ที่แสดงความรุนแรงที่กระทำต่อผู้หญิง โดยมธุรสพี่สะใภ้ได้กล่าวข้อความว่ากล่าวนิรمان้องสาวของสามี โดยแทรกเนตรภาษา คือ การใช้สายตาที่แสดงความสมเพชอย่างปิดไม่มิด

(2) การใช้ปริภาษาเพื่อแสดงความรุนแรงต่อจิตใจ

ปริภาษา คือ อวัจนภาษาที่เกิดจากการใช้น้ำเสียงประกอบ ถ้อยคำพูดเพื่อแสดงความรุนแรง

ตัวอย่างที่ 11 “ปุริม คุณรักลูกดิฉันใช่ไหม” แม่ของดิฉันถาม
 “ไม่ได้สนใจต่อคำปริภาษาของเขา “ฉันทิใจที่คุณรักลูกของฉันทิ ความหวังของฉันทิ

มีอยู่อย่างเดียวกันคือ หวังว่าคุณจะรักลูกของฉันเหมือนที่เคยรักฉันมาแล้ว” “หยุด” ปุริมทวาดอย่างซิงซัง “อย่าพูดอะไรที่เป็นอุปมงคลอย่างนั้นอีก อุปมงคลต่อชีวิตต่อจิตใจ..เรากลัวกันได้แล้ว นุ้ย” (Krisana Asoksin, 2008: 205)

ตัวอย่างจากเรื่อง *น้ำผึ้งขม* แสดงให้เห็นถึงการใช้ปริภาษาคือ การใช้คำเสียงประกอบคำพูดของปุริมที่ทวาดใส่โรส แม่ของกังสตาล (นุ้ย)

(3) การใช้อาการภาษาเพื่อแสดงความรุนแรงต่อจิตใจ

อาการภาษา คือ อวัจนภาษาที่เกิดจากการใช้การกระทำทางร่างกายประกอบคำพูดเพื่อแสดงความรุนแรง

ตัวอย่างที่ 12 วรงค์ซ์ตัดด้วยเสียงเกือบจะเป็นทวาด “ฉันก็ไม่ได้ห่วงเหนียวคุณเอาไว้ นั่นไงประตูกลับออกไปเสียทีก็ดีเหมือนกัน” บุรุษและสตรีทั้งคู่ยืนจ้องมองดูกันอย่างเคียดแค้นซิงซัง อึดใจหนึ่งวรงค์ซ์เป็นฝ่ายสะบัดหน้าสบตออกมามาตั้ง ๆ ว่า “ระยำ!” แล้วเขาก็เดินตรงไปยังประตูด้วยฝีเท้าหนัก ๆ และรวดเร็ว กระซอกประตูออกโดยแรงโดยมิได้หันกลับมาล่ำลา หรือแม้แต่หันมาดูหน้าสตรีผู้เคยเป็นภริยาของเขา (Sriifa Ladawaln, n.d.: 481)

ตัวอย่างจากเรื่อง *ไอ้มาดา* แสดงให้เห็นถึงการใช้อาการภาษาคือการสะบัดหน้าสบต ประกอบถ้อยคำที่แสดงความรุนแรง

จากการศึกษาคำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจที่ปรากฏในผู้หญิงทั้งกลวิธีทางวัจนภาษาและอวัจนภาษา พบว่ากลวิธีทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือช่วยตอกย้ำให้เห็นถึงความรุนแรงที่ปรากฏในผู้หญิงว่าสามารถเกิดขึ้นทั้งการใช้ถ้อยคำและไม่ใช้ถ้อยคำ

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มุ่งศึกษากลวิธีทางภาษาที่นำเสนอภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ปรากฏในนวนิยายครอบครัวไทย โดยมีสมมติฐานเบื้องต้นว่า นวนิยายชีวิตครอบครัวไทยมีการนำเสนอรูปภาพหลากหลายที่สะท้อนให้เห็นภาพตัวแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงในครอบครัวไทย การวิเคราะห์รูปภาพที่ปรากฏในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทยได้สะท้อนให้เห็นถึงความคิดความเชื่อหรืออุดมการณ์ทางเพศสภาพที่ปรากฏในสังคมไทย

กลวิธีทางภาษาที่สะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ปรากฏในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย จากการศึกษานวนิยายครอบครัวไทยจำนวน 37 เรื่อง พบกลวิธีทางภาษา

ทั้งสิ้น 2 กลวิธีหลัก คือ กลวิธีทางอรรถศาสตร์และกลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ ที่แสดงให้เห็นถึงความรุนแรงในครอบครัวไทย แต่บทความวิจัยนี้เลือกนำเสนอ 1 กลวิธี คือ กลวิธีทางอรรถศาสตร์ ภาษาที่ปรากฏ ได้แก่ คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกผู้หญิง ด้วยถ้อยคำที่รุนแรงและคำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อผู้หญิง ซึ่งกลวิธีทางภาษานี้ แสดงให้เห็นว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวปรากฏเป็นจำนวนมาก ซึ่งคนในสังคม มักมองข้ามเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่เกิดภายในครอบครัวแต่ปัญหาเล็ก ๆ ที่ถูกมองข้ามนี้ กลับกลายเป็นปัญหาใหญ่ในสังคมในที่สุด

คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เรียกผู้หญิงด้วยถ้อยคำที่รุนแรงที่ปรากฏในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย ปรากฏในผู้สูงอายุ ผู้ใหญ่และเด็ก ปรากฏคำที่แสดงความรุนแรง ประกอบกับ คำประกอบต่างๆ เช่น คำเรียกชื่อ คำบอกพฤติกรรม คำบอกอายุ คำบอกเครือญาติ คำบอกสถานภาพ คำบอกอาชีพ คำบอกความสัมพันธ์ คำบอกลักษณะ คำบอกลักษณะทางกายภาพ คำตำ คำบ่งชี้และความเปรียบเทียบ คำนำหน้าที่ปรากฏ ได้แก่ คำว่า “อี” คิดเป็นร้อยละ 52.36 “นัง” คิดเป็นร้อยละ 30.47 “ยาย” คิดเป็นร้อยละ 11.16 “ไอ้” คิดเป็นร้อยละ 6.01 คำว่า นัง และ ยาย เป็นคำที่ไม่ได้แสดงความรุนแรง แต่เมื่อประกอบเข้ากับบริบทแวดล้อมได้สื่อถึงความรุนแรงต่อผู้หญิงอย่างเห็นได้ชัด การปรากฏคำใช้เรียกผู้หญิงด้วยถ้อยคำที่รุนแรง ปรากฏคำว่า “อี” มากที่สุด เนื่องจากคำว่า “อี” เป็นคำนำหน้าที่ใช้ระบุว่าเป็นเพศหญิง ซึ่งพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานได้ให้นิยามว่า “อี” เป็นคำใช้ประกอบหน้าชื่อผู้หญิงเพื่อแสดงความดูหมิ่นเหยียดหยาม (Royal Institution, 2013: 1417)

คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ปรากฏในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย ปรากฏ 2 ลักษณะ คือ (1) คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกายและ (2) คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจ คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อร่างกายที่ปรากฏในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย คิดเป็นร้อยละ 14.25 ความรุนแรงทางกายที่ปรากฏกล่าวถึงการทำร้ายร่างกายตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย รวมถึงการบังคับข่มขู่ว่าจะกระทำ ปรากฏทั้งผู้ใหญ่ เด็กและผู้สูงอายุ โดยการกระทำ ความรุนแรงทางกาย ปรากฏความรุนแรงในเรื่องการล่วงละเมิดทางเพศ คือ การข่มขืน คำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อจิตใจที่ปรากฏในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย คิดเป็นร้อยละ 85.75 ปรากฏทั้งผู้ใหญ่ เด็กและผู้สูงอายุ ความรุนแรงต่อจิตใจที่พบ ปรากฏทั้งกลวิธีทางวัจนภาษา และอวัจนภาษา กลวิธีทางวัจนภาษากล่าวถึงการใช้ถ้อยคำกล่าว ตำหนอ การดูถูกเหยียดหยาม การไม่ให้เกียรติ รวมถึงการกล่าวถึงพฤติกรรมที่ไม่ดีต่อผู้หญิง ส่วนกลวิธีทางอวัจนภาษาที่พบ คือ การใช้แววตา น้ำเสียง การกระทำทางกายที่แสดงความเกลียดชังไม่พอใจ

จากผลการวิจัยพบว่าคำหรือกลุ่มคำที่แสดงความรุนแรงต่อผู้หญิงปรากฏทางจิตใจมากกว่าทางร่างกาย เหตุเพราะการกระทำ ความรุนแรงทางจิตใจเกิดขึ้นได้อย่างทันทีที่โดยใช้เพียงวาจาก็สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้เกิดขึ้นได้ และการปรากฏความรุนแรงต่อผู้หญิงทั้งร่างกายและจิตใจ ปรากฏในผู้ใหญ่มากที่สุด รองลงมา คือ เด็ก และน้อยที่สุด คือ ผู้สูงอายุ แสดงให้เห็นว่าในสังคมไทยยังคงให้ความสำคัญของการกระทำสิ่งใดที่ทำร้ายผู้สูงอายุเป็นสิ่งไม่พึงกระทำ การกระทำ ความรุนแรงจึงมักเกิดกับผู้ใหญ่ผู้หญิงซึ่งเป็นเพศและช่วงวัยที่ต้องเผชิญกับเรื่องราวต่าง ๆ ในสังคมรอบตัว

กลวิธีทางภาษาที่แสดงความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ปรากฏในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย แสดงให้เห็นว่าความรุนแรงในครอบครัวเกิดขึ้นโดยตลอด โดยเฉพาะเกิดกับผู้หญิง ซึ่งเป็นฝ่ายถูกกระทำ ซึ่ง Intarajit and Karinchai (1999: preface) ได้กล่าวถึงความรุนแรงในครอบครัวว่า “เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมจิตวิทยาที่เกิดขึ้นมายาวนานแล้วในสังคมไทย แต่ดูเหมือนว่ายังไม่มียุติลงได้ トラบเท่าที่ค่านิยมและความเชื่อของคนในสังคมยังให้ความสำคัญต่อเพศอย่างไม่เท่าเทียมกัน” เพศหญิงยังคงเป็นเพศที่ถูกกระทำอย่างมากในสังคมไทย อันสะท้อนให้เห็นถึงสังคมแบบปิตาธิปไตยที่ให้ผู้ชายเป็นใหญ่ และผู้หญิงต้องเป็นเพศที่ต้องยอมรับและยอมทำตามความต้องการของฝ่ายชายแต่เพียงฝ่ายเดียว การใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิง เป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพ โดยมองข้ามความมีคุณค่าของมนุษย์ในสังคมทั่วไป ยังคงเห็นว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวเป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคล อีกทั้งทัศนคติในเรื่องเพศของสังคมไทย โดยเฉพาะชนบทยังเห็นว่า ผู้หญิงมีฐานะเป็นเพียงสมบัติของผู้ชาย (Wongsiri, 1992: 12)

ความรุนแรงต่อผู้หญิงที่ปรากฏสะท้อนผ่านนวนิยายชีวิตครอบครัว ซึ่งเปรียบเสมือนกระจกสะท้อนสังคมที่แสดงให้เห็นความเป็นไปของสังคมอย่างเห็นได้ชัด เป็นภาพตัวแทนที่สะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยเป็นสังคมที่ปรากฏการใช้ความรุนแรงในครอบครัวเป็นจำนวนมาก การศึกษาความรุนแรงในนวนิยายจึงเป็นวิธีหนึ่งที่จะเห็นภาพสะท้อนความคิดของผู้คนในยุคสมัยหนึ่ง ๆ ที่มีต่อการแสดงความรุนแรง (Suwattanawanit, 2005: 1) การนำเสนอภาพแทนความรุนแรงต่อผู้หญิงในนวนิยายชีวิตครอบครัวไทย อาจไม่ได้ส่งผลกระทบต่อสังคมอย่างทันทีที่แต่การที่ประชาชนเสพนวนิยายที่ได้รับการยอมรับจากนักเขียนที่มีชื่อเสียง อาจมีผลต่อการฝังรากลึกของความรุนแรงลงไปอย่างไม่รู้ตัว และหากนวนิยายดังกล่าวนี้ได้รับการนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์ก็เป็นไปได้ว่าจะทำให้เกิดการกระจายเนื้อหาของความรุนแรงเหล่านี้แพร่หลายไปยังคนหมู่มากเป็นจำนวนมากขึ้น ซึ่งอาจมีผลต่อการกระทำ ความรุนแรงต่อผู้หญิงซึ่งอาจจะมากขึ้นเป็นเท่าทวี

References

- Bamrungthai, W. (2000). **Science and Art of Novels (ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย)**. Bangkok: Suwiriyanan.
- Charoenporn, S. (2006). **Women and Society in the Thai Novels during the Economic Bubble**. Bangkok: Mathichon
- Deepadung, S. (2009). **Introduction to Pragmatics (วาทปฏิบัติศาสตร์เบื้องต้น)**. Bangkok: Research Institute for Languages and Cultures of Asia, Mahidol University.
- Fairclough, N. (1990). **Language and Power**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hall, S. (1997). **Representation: Cultural Representations and Signifying Practice**. London: SAGE.
- Intarajit, O. and Karinchai, N. (1999). **Domestic Violence against Thai Women & Children (ผู้หญิงและเด็ก: เหยื่อความรุนแรงในครอบครัว)**. Bangkok: Hotline Institute of Psychology.
- Jorntes, S. (2006). **An Analysis of Characterization of the Family's Role in V.Vinicchaikul's Novels (วิเคราะห์บทบาทครอบครัวที่มีต่อตัวละครในนวนิยายของว.วิจิตรชัยกุล)**. Master's dissertation, Silpakorn University, Nakhon Pathom, Thailand.
- Kaewthep, K. (2002). Media and Cultural Studies in the Thai Society. **Journal of Political Science**, 23(March2002): 51-97.
- Krisana Asoksin. (n.d.). **Rua manut 1 (เรื่องมนุษย์ เล่ม 1)**. Bangkok: Chokchai Thewet Publishing.
- _____. (n.d.). **Rua manut 2 (เรื่องมนุษย์ เล่ม 2)**. Bangkok: Chokchai Thewet Publishing.
- _____. (1985). **Kingmalika (กิงมัลลิกา)**. Bangkok: Chokchai Thewet Publishing.
- _____. (2002). **Rakkaew (รากแก้ว)** (4th ed.). Bangkok: Puen-dee Publishing.
- _____. (2007). **Sawan-biang (สวรรค์เบี่ยง)** (2th ed.). Bangkok: Puen-dee Publishing.
- _____. (2008). **Nam-phueng Khom (น้ำผึ้งขม)**. Bangkok: Puen-dee Publishing.
- Nakornthap, T. (1976). **Authourship (วิชาการประพันธ์)**. Bangkok: Aksorn Charoentat Publishing.

- Pakdeepumin, J. (2009). **Kamin Kab Poon (ขมิ้นกับปูน)** (5th ed.). Bangkok: Puen-dee Publishing.
- Phattharakuk, W. (2009). **Research methodology in social sciences (ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์)**. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Ramathibodi Hospital, Teen Clinic. (2013). **Thailand Attached Rank Seventh Violence on Women and Children (ไทยติดอันดับ 7 ใช้ความรุนแรงในเด็กและสตรี)**. [Online]. Retrieved January 26, 2015 from <http://www.teenrama.com/oldnews/Jan'56/jan5.html>.
- Royal Institution. (2013). **Royal Institute Dictionary 2011**. Bangkok: Royal Institution
- Sajjapant, R. (1983). **General Knowledge on Thai Language**. Bangkok: Department of Thai and Eastern Languages, Ramkhamhaeng University.
- Sakkasem, P. (2002). **Lub-Lae-Lai-Mek (ลับแลลายเมฆ)**. Bangkok: Double Nine Publishing.
- Srifa Ladawaln. (n.d.). **Oh-ma-da (โอมมาดา)**. Bangkok: Klungwittaya Publishing.
- Sriprasert, P. (2005). **Family Violence: A Case of Wife Abuse (ความรุนแรงในครอบครัว: กรณีการถูกทำร้ายของภรรยา)**. Master's dissertation, Kasetsart University, Bangkok, Thailand.
- Suphap, S. (1997). **Sociology (สังคมวิทยา)**. Bangkok: Thai Watana Panich.
- Suwattanawanit, P. (2005). Domestic Violence in which Female is the Offender, Studied from Thai Novels during 1978-2002. In **Supporting Documents for the 4th Annual Meeting on Humanities Topic Bias towards Culture, Violence towards Life**, 23-25 March 2005.
- Tamayanti. (2004). **An-Ta-Kan (อันธการ)** (4th ed.). Bangkok: Nabaanwannagum Publishing.
- _____. (2013). **Lah (ล่า)** (9th ed.). Bangkok: Nabaanwannagum Publishing.
- Thai Health Promotion Foundation. (2013). **Stop Domestic Violence Stop Violence against Women (หยุดความรุนแรงในครอบครัว ยุติความรุนแรงต่อผู้หญิง)**. [Online]. Retrieved November 22, 2013 from http://www.thaihealth.or.th/partner/arti_partner/37754.
- V. Vinitchaikul. (1989). **Sen-mai-see-ngen 1 (เส้นไหมสีเงิน เล่ม 1)**. Bangkok: Bumrungsarn Publishing.
- _____. (1989). **Sen-mai-see-ngen 2 (เส้นไหมสีเงิน เล่ม 2)**. Bangkok:

Bumrungsarn Publishing.

_____. (1996). **Tan-ta-wan (ทานตะวัน)** (2nd ed). Bangkok: Dokya Publishing.

Wongsiri, M. (1992). **Perceptions on Families' Values in the Thai Society**. A Report on Research's Finding, Institute for Population and Social Research Chulalongkorn University.